

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Y. Z.**, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-PD2-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56,

t a k t o :

- I. Výroky I., II. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56, **se zrušují.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-PD2-2009, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Kasační stížnost proti výroku IV. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56, **se zamítá.**
- IV. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- V. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- VI. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Navrátilovi, advokátovi se sídlem Joštova 138/4, Brno, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, (dále jen „žalovaný“), ze dne 22. 6. 2011, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-2009, byla žalobci udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to na dobu 12 měsíců. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012, č. j. OAM-428/VL-18-HA03-PD1-2009, byla na žádost žalobce udělená doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců. Dne 10. 12. 2014 žalobce požádal o další prodloužení doplňkové ochrany. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný podle § 53 odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.

[2] Podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného byla doplňková ochrana žalobci udělena a následně i prodloužena z důvodu, že z informací o zemi původu nebylo možno zcela vyloučit, že by žalobce v případě návratu do vlasti mohl být vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu však nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, představuje nebezpečí pro bezpečnost státu. Jelikož v průběhu správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany vyšly najevo skutečnosti, které vedly k závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, byly naplněny předpoklady ve smyslu výše uvedeného ustanovení a z těchto důvodů není možno dále doplňkovou ochranu prodloužit. Žalovaný provedl výčet pravomocných trestních rozsudků, kterými byl žalobce odsouzen, z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že byl celkem sedmkrát trestně stíhán a zároveň sedmkrát pravomocně odsouzen. Byl mu opakovaně udělen rovněž trest vyhoštění, k jehož realizaci nedošlo z důvodu zahájeného řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a z pohovoru k žádosti, který byl se žalobcem veden dne 30. 4. 2015 ve věznici Jiřice. Žalobce při něm mimo jiné uvedl, že v České republice pobývá již deset let. Od doby, kdy mu byla udělena doplňková ochrana, se jeho situace nezměnila. V České republice žije klidným životem. Do země původu by se chtěl vrátit, ale nemůže, má strach, měl by určité problémy, zavřeli by ho, v Bělorusku je takový zákon, neví jaký, ale kvůli pobytu v ČR by ho zavřeli. K dotazu správního orgánu žalobce potvrdil, že byl v České republice sedmkrát soudně trestán. Důvodem bylo požívání alkoholu a z toho pramenily jeho potíže, protože se jako cizinec nemohl léčit v protialkoholní léčebně. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob tvrzení žalobce vyplývá, že byl Okresním soudem Brno – venkov a Městským soudem v Brně celkem sedmkrát odsouzen, z toho pětkrát za krádež, jedenkrát za pytláctví, jedenkrát za ohrožení pod vlivem návykové látky. Opakovaně vykonával trest odnětí svobody, naposledy byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn dne 19. 6. 2016 a dvakrát mu byl rovněž udělen trest vyhoštění.

[4] Podle krajského soudu trestná činnost žalobce *představuje* narušení veřejného pořádku, zároveň však může představovat nebezpečí pro bezpečnost státu. Přisvědčil žalovanému, že se na žalobce s ohledem na opakované páchaní trestné činnosti vztahuje výluka z posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany, konkrétně vylučovací klauzule pro udělení doplňkové ochrany obsažená v ustanovení § 15a odst. 1 písm. d)

pokračování

zákona o azylu ve znění účinném do dne 17. 12. 2015, podle kterého „*doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.*“ Žalovaný neudělení doplňkové ochrany odůvodnil, přičemž poukázal na opakovanost páčání trestné činnosti žalobcem. Z odůvodnění tedy jasně vyplývá, proč žalovaný uvedené ustanovení použil. Soud tak nepřisvědčil žalobci, že by páčání trestné činnosti mělo být posouzeno pouze jako *narušení veřejného pořádku* a nikoliv jako *nebezpečí pro bezpečnost státu*. Názor žalobce, že mu podle § 53a odst. 4 věta třetí zákona o azylu měla být pouze prodloužena doplňková ochrana o rok, namísto jejího neprodloužení, proto nepřisvědčil a výrokem I. žalobu zamítl, výrokem II. a III. rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě a výrokem IV. přiznal odměnu tlumočnicki za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že správní orgán chybně aplikoval § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť i opakované páčání trestné činnosti (krádeže) nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu.

[6] Páčání trestného činu (byť opakované) je „pouze“ narušením veřejného pořádku a správní orgán měl prodloužit doplňkovou ochranu v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu *o jeden rok*. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zcela chyběly úvahy, kterými se správní orgán řídil, když jeho jednání nesprávně kvalifikoval jako nebezpečí pro bezpečnost státu. Vzhledem k tomu, že zákon zcela jasně upravuje odlišné postupy pro rozhodování ve věci mezinárodní ochrany osob narušujících *bezpečnost státu* a *veřejný pořádek*, úvaha správního orgánu vedoucí k aplikaci jednoho či druhého ustanovení je zcela klíčová. Krajský soud úvahu ke vztahu těchto pojmů označil za vhodnou, avšak v rozhodnutí žalovaného ji nepostrádal. Podle stěžovatele měl žalovaný i krajský soud kvalifikovat jeho trestnou činnost jako *narušení veřejného pořádku*, nikoliv jako *porušení bezpečnosti státu*.

[7] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu je zásadní pochybení, které má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Vzhledem k aplikaci vylučující klauzule § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu totiž není žalovaný povinen zjišťovat případnou existenci důvodů stanovených v § 14a zákona o azylu. Tato skutečnost je významným zásahem do postavení stěžovatele, jelikož *de facto* zakládá povinnost stěžovatele opustit území České republiky a vrátit se do země původu, kde mu hrozí pronásledování, jež žalovaný kvalifikoval v roce 2011 jako dostatečný důvod pro udělení doplňkové ochrany.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní

ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, přičemž se jedná o první typový případ ve smyslu výše citovaného usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost shledal důvodnou. Krajský soud pochybil, když přisvědčil žalovanému, který trestnou činnost stěžovatele kvalifikoval jako porušení bezpečnosti státu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Vylučující klauzule obsažená ve zmíněném ustanovení neměla být v případě stěžovatele vůbec aplikována, a to z následujících důvodů.

[11] Předně kasační soud vyložil postup žalovaného podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, kterým stěžovateli v napadeném rozhodnutí neprodloužil doplňkovou ochranu. Podle názoru stěžovatele jeho opakovaná trestná činnost nepředstavuje *nebezpečí pro bezpečnost státu*, nýbrž naplňuje znaky narušení *veřejného pořádku*.

[12] Ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu stanoví: „*Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*“

[13] Podle § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že: „*Doplňková ochrana se odejme, pokud [...] osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a.*“

[14] Vylučující klauzule zakotvená v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu pak stanoví: „*Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany představuje [...] nebezpečí pro bezpečnost státu.*“

pokračování

[15] Lze přisvědčit stěžovateli, že § 53a odst. 4, věta třetí (za středníkem) zákona o azylu, stanovuje sankci pro narušitele veřejného pořádku v tom smyslu, že namísto 2 let jim bude doplňková ochrana prodloužena pouze o rok. Z výše citovaného § 53a odst. 4 zákona o azylu však jednoznačně vyplývá, že danou část ustanovení nelze vykládat separovaně, jak se stěžovatel mylně domnívá. Předcházející věta totiž stanoví, že „[m]inisterstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a)“. Až po splnění těchto dvou kumulativních podmínek se doplňková ochrana prodlouží o 2 roky, příp. o 1 rok – existuje-li důvodné nebezpečí, že *by* osoba požívající doplňkové ochrany *mohla* závažným způsobem *narušit* veřejný pořádek nebo ho *již narušuje*.

[16] V nyní projednávaném případě žalovaný usoudil, že u stěžovatele nastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Důvodné podezření, že stěžovatel představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, přitom založil na jeho trestné činnosti. Nejvyšší správní soud se však s ohledem na povahu trestné činnosti stěžovatele se závěrem žalovaného neztotožňuje.

[17] Stěžovatel se dopouštěl opakovaně trestné činnosti, a to trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) a e), trestného činu pytláctví podle § 178a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009; dále opakovaně trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a odst. 2, dále trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku (kterého se dopustil řízením motorového vozidla pod vlivem marihuany). Z hlediska systematického členění zvláštní části trestního zákoníku se jedná o trestné činy proti majetku, proti pořádku ve věcech veřejných a trestné činy obecně nebezpečné. Ve všech uvedených případech se přitom (s použitím terminologie trestního zákoníku v aktuálním znění) jednalo o přechyby.

[18] Krajský soud pochybil, když přisvědčil žalovanému, který trestnou činnost stěžovatele kvalifikoval jako nebezpečí pro bezpečnost státu. Trestná činnost cizince může vést k naplnění hned několika důvodů pro neudělení resp. neprodloužení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. a) až c). Ve všech případech se však jedná o vysoce závažnou trestnou činnost. Na těchto důvodech žalovaný své rozhodnutí nezaložil.

[19] Nelze obecně vyloučit, že by v důsledku své trestné činnosti cizinec představoval nebezpečí pro bezpečnost státu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Nemá-li však podřazení trestné činnosti cizince pod tuto vylučující klauzuli představovat obcházení podmínek stanovených ve vylučujících klauzulích uvedených pod písmeny a) až c) téhož ustanovení, musí se jednat o trestnou činnost směřující buď přímo proti České republice (hlava IX trestního zákoníku) nebo proti jiným chráněným zájmům páchanou v takovém rozsahu, z důvodů nebo způsobem, že může představovat ohrožení bezpečnosti České republiky. Přistoupí-li správní orgán k neudělení (či neprodloužení) mezinárodní ochrany pro podezření, že cizinec představuje nebezpečí pro bezpečnost státu v důsledku své trestné činnosti, nesmí proto opomenout povahu této činnosti.

[20] Krajský soud se pokusil o interpretaci pojmu bezpečnost státu, jež není v zákoně o azylu ani ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, o normách, které musí

splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), přímo definován, a to za pomoci ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky a souvisejících doktrinálních pramenů (Pavel Rychetský, Tomáš Langášek, Tomáš Herc, Petr Mlsna aj., Ústava České republiky, Zákon o bezpečnosti České republiky, Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010, cit. ASPI, ev. č. KO110_1998CZ). Závěr krajského soudu, že pod bezpečnost státu spadá rovněž ochrana života, zdraví a majetkových hodnot, ovšem nemá oporu ani v uvedených pramenech výkladu. Nadto nelze pominout, že znění § 15a zákona o azylu není ničím jiným než transpozicí kvalifikační směrnice, jakožto unijního předpisu. Výklad tohoto pojmu pomocí ryze vnitrostátního právního předpisu (odkazující na § 1 zákona o bezpečnosti státu), tudíž sám o sobě neobstojí.

[21] I v případech, kdy cizinec páchá trestnou činnost proti životu a zdraví, by tato činnost byla kvalifikována „pouze“ jako trestná činnost *proti společnosti*, nikoliv ovšem *proti bezpečnosti státu*. Na tomto místě je však vhodné uvést, že čl. 17 kvalifikační směrnice odmítá poskytnout doplňkovou ochranu tomu, kdo představuje nebezpečí *pro společnost nebo pro bezpečnost členského státu, ve kterém se nachází*, a to na rozdíl od úpravy v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, který hovoří *pouze* o nebezpečí pro bezpečnost státu. Z uvedeného vyplývá, že unijní rámec klade (v neprospěch jednotlivce) přísnější požadavky, než úprava vnitrostátní.

[22] V otázce transpozice čl. 17 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice do vnitrostátního právního řádu [tj. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu], proto v úvahu přicházejí situace dvě: Buďto (1) skutečně došlo k *nekorektní* transpozici, nebo (2) citovaný článek kvalifikační směrnice *záměrně* nebyl zákonodárcem transponován.

[23] V prvním případě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pokud dané ustanovení *nebylo v celém svém rozsahu korektně transponováno*, žalovaný se jej nemůže dovolávat, ať již výslovně, či implicitně faktickým podřazením trestné činnosti představující *nebezpečí pro společnost* (jež je nad rámec vnitrostátního řádu zakotveno ve směrnici) pod *nebezpečí pro bezpečnost státu*. Přímý účinek směrnice sice nastupuje tehdy, pokud stát neprovedl implementaci směrnice vůbec nebo ji neprovedl řádně (blíže viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, *Van Duyn*, 41/74; ze dne 5. 4. 1979, *Ratti*, 148/78; ze dne 9. 11. 1995, *Franco vich*, C-479/93; ze dne 19. 1. 1982, *Becker*, 8/81; ze dne 22. 6. 1989, *Fratelli Costanzo*, 103/88; či ze dne 1. 6. 1999, *Kortas*, C-319/97). Jednou z mezí použitelnosti přímého účinku je však zákaz jeho použití v neprospěch jednotlivce – tzv. obrácený vertikální přímý účinek. Zavedení přímého účinku i jeho mezí bývá zdůvodňováno tzv. *estoppel* argumentem, podle něhož se nikdo nesmí dovolávat své vlastní nepoctivosti. Pokud stát implementoval směrnici nedostatečně nebo chybně, nemůže použít nesplnění vlastních povinností v neprospěch jednotlivce (blíže viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 11. 6. 1987, *Pretore di Salò proti X.*, 14/86; ze dne 8. 10. 1987, *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86; ze dne 26. 9. 1996, *Arcaro*, C-168/95; či ze dne 3. 5. 2005, *Berlusconi a další*, C-387/02, C-391/02 a C-403/02). V souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie je tedy především na státu, aby vhodnými prostředky dosáhl směrnici stanoveného cíle v rámci vnitrostátního právního řádu, jehož extenzivní výklad (byť ve znění směrnice) není ze strany členského státu přípustný, dosahoval-li by takové

pokračování

intenzity, že by se ve své podstatě jednalo o účinek přímý (k nemožnosti použít přímý účinek směrnice v neprospěch jednotlivce viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 Afs 69/2011 - 164).

[24] V druhém případě kasační soud podotýká, že *nebyl-li* čl. 17 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice *záměrně plně transponován*, zákonodárce tak pouze využil možnosti, jež mu dává k dispozici samotné znění kvalifikační směrnice. Článek 3 kvalifikační směrnice umožňuje členským státům zavést nebo zachovat příznivější normy pro určování osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, jsou-li slučitelné se směrnicí. V případech, kdy zákonodárce členského státu záměrně netransponoval určité ustanovení směrnice a rozhodne se tak poskytnout jednotlivcům příznivější zacházení, jsou správní orgány povinny tuto volbu zákonodárce respektovat. Netransponování jednoho z důvodů pro vyjmutí osob z doplňkové ochrany (tj. *existují-li vážné důvody se domnívat, že žadatel představuje nebezpečí pro společnost*) je proto v souladu s možností poskytnout cizincům příznivější zacházení podle čl. 3 kvalifikační směrnice.

[25] Odůvodnění kvalifikační směrnice v bodu 37 uvádí: „*Pojmy bezpečnosti státu a veřejného pořádku se vztahují rovněž na případy, kdy státní příslušník třetí země patří ke spolčení podporujícímu mezinárodní terorismus nebo podporuje takové spolčení.*“ Pojem nebezpečí pro bezpečnost státu tak podle Nejvyššího správního soudu směřuje na bezpečnost národní {k tomu viz KOSAŘ, David. § 15a (Důvody neudělení doplňkové ochrany). In: KOSAŘ, David, Pavel MOLEK, Věra HONUSKOVÁ, Miroslav JURMAN a Hana LUPAČOVÁ. Zákon o azylu: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2017-2-3]. ASPI ID KO325_1999CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X}, tj. především na případy, kdy u žadatele existuje důvodné podezření například o jeho účasti na terorismu nebo o jeho účasti na spolčení podporující mezinárodní terorismus.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Rozhodnutí žalovaného s ohledem na výše uvedené neobstojí. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k případnému dalšímu řízení.

[27] Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný nesprávně podřadil skutkové okolnosti pod vylučující klauzuli podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a z tohoto důvodu rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 téhož zákona. V dalším řízení bude nutno, aby (i) možnost aplikace vylučujících znovu posoudil a případné podřazení skutkových okolností pod některou z nich řádně zdůvodnil, nebo (ii) v případě ustoupení od aplikace vylučující klauzule posoudil, zda stěžovatel *splňuje podmínky* pro prodloužení doplňkové ochrany. Teprve v případě kladného závěru o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (a nenaplnění vylučující klauzule) bude na žalovaném, aby zvážil, zda chování stěžovatele je s to závažným způsobem narušit *veřejný pořádek*, příp. ho

již narušuje; a v případě kladného závěru o narušení veřejného pořádku může následně stěžovateli doplňkovou ochranu prodloužit *pouze o rok*.

[28] K výroku III. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti v obecné rovině brojil proti rozhodnutí krajského soudu, tj. *implicitně* proti rozsudku *v celém jeho rozsahu*. Výrokem IV. přiznal krajský soud odměnu tlumočnicku doc. Ing. M. D., CSc., bytem v B., B., za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč, která jí měla být vyplacena do 30 dnů od právní moci napadeného rozsudku. Proti přiznání odměny však nesměřovaly žádné z kasačních námitek a nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto v této části kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly.

[30] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele JUDr. Petr Navrátil, advokát se sídlem Joštova 138/4, Brno, ustanovený Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 2. 1. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016 - 37, ovšem žádné úkony neučinil. Z těchto důvodů mu Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu advokáta, neboť nevykonal žádný úkon směřující k ochraně práv stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu